

Jako gajdoš zmocněným tonem v pronikavé oktávě, v hoření jejím tonu ještě unisonem sesíleně, zakončuje píseň, tak i lašský cymbalista zmocněným tonem zakončuje. I první ton v písni sesílují oktávou neb unisonem, ať jest to ten neb cnen stupeň.

11.

»Ach těžky je těžky ten kameň mlynsky —

Ač u hudců slovenských, na př. Veleckých, vyzní terce zmocněného tonu vždy ostře (u kontráše), tož přece nezakončuje jí nikdy zpívající šohaj. Vyhne se jí a sveze se hlasem na určitější zmocněný ton.

Je-li tudíž z tisíce písni toliko pět a dvacet, které se tercí zmocněného tonu ukončují, tož jest i na těch zřejmý vliv hospodského ovzduší — městského — vojáky sem tam do dědin zaneseného.

Ladících tonů najde ucho i nápěvkem mluvy. Vliv akustický nekazí, ale spíše vyzdvihuje, upevňuje takové nápěvky z mluvy.

Tak na př. »při těch pobaboch« na Lašsku zpívají:

12.

Podte, podte, děv - čat - ka do toho zra - ho ov - sat - ka;

podte, podte chce - tě - li, šak my to bez vás se - žně - my.

Ku zmocněnému tonu dozpívá se v druhém, šestém a osmém taktu případnými lašskými nápěvky.

Nápěv v prvním, třetím, pátém a sedmém taktu sploštěn v ladící terci pro snahu dorozuměti se do dálky; vliv meseologický ve tříbení písni.

Když spěje píseň již k svému konci, tu obzvláště akustický vliv s h o d n ě s mluvou ohýbají nápěv. Tak jest tomu na př. ve sbírce Sušilově při písni